

Κανείς δὲν εἶναι τρομερός
ὄσον κι' ἄλλοτε Σατραπῆς,
τὸ κρᾶνος γίνεταί φρουρός
ἀδελφικῆς ἀγάπης.

καὶ σκούζει κάθε γέννημα τοῦ κόσμου θηριώδες:
ὡ θεᾶμ' ἀπερίγραπτον, ἀφάνταστον, μυθώδες.

Πᾶνε τὰ χρόνια τὰ φρικτὰ τὰ τρὶς ἀναθεμάτα...
γὰρ κύτταξε τὴ θεάμα, εὐλένια φαμφάρωνε...
ἀδελφωμένος περπατεῖ κι' ὁ σκύλος μὲ τὴν γάτα
καὶ τὰ ποντίκια ὄσον καὶ πρὶν ἢ γάταις δὲν τὰ τρῶνε.

Ἡ πλάσις εἶναι τζόγγια
χωρὶς κανένα μπόγγια,
χωρὶς κανένα δῆμιο.

Καὶ φάλλον τροβαδοῦροι
μὲ σένα τὸ γαιθούρι
κάθε καλὸ καὶ τίμιο.

Πλάσις χωρὶς τουφέκι,
πλάσις ἀγγελικῆ,
ὅπου κανείς δὲν στέκει
ἐν ἐπιφυλακῇ.

Ἄχρηστα βλέπω, Περικλῆ, τὸ σκεῖθι τοῦ πολέμου,
κι' ἐν μέσῳ τόσης λαχῆς
πατήρ δὲν κρᾶζει δυστυχῆς:
Ἄθεσσαλὸμ νιέ μου.

Ὅποια γεγονότα!..
πολιτισμός καὶ φῶτα,
ραχὰτ λουκοῦμι πέφτει
στὸ στόμα μας, κεφάλια,
κι' ἡ πρόδος πηλάλια,
λὲς καὶ τῆς βάζουν νέφτι.

Ἄπορείς αὐτὸ τὸ θαῦμα ποῖτὲ νὰ τὸ πιστεύσεις
ἐπι περνοῦν τὰ κράτη χωρὶς ἐπιστρατεύσεις.
Καὶ τὸν μικρὸν τὰ δίκαια τρανοὶ τὸναγνωρίζουν,
καὶ τὸν ἄκοσμος μεγάλους μικροὺς νὰ φυθορίζουν:

Ἄγάπα τὸν πλησίον καθὼς τὸν ἑαυτὸ σου,
καὶ παρὰ νὰ τὸν βλάψῃς καλλίτερα σκοτώσου.
Ποῖτὲ μὴν ἀδικῆτε, κανένα μὴ κυπλάτε,
κι' ἀλλήλους ἀγαπάτε.

Ἄλλαγή Σημηνοθεσίας, θεᾶμ' ἀνθρωποθεσίας.

Φ. — Ὅμως τὸ θέαμα τὸ πρὶν νομίζω πῶς ἀλλάζει,
καὶ πέφτουν βόλγια ὄσον βροχὴ καὶ μπόμπας ὄσον χαλάζι.
Ἄνε μεγάλο μακαλλεῖο καὶ Χάρου πανηγύρι
τὴν πλάσιον ἐξαγείρει.

Ὡ τραγῳδία στυγερὰ
κι' ἀπεριφράστως τρομαρὰ
κι' ἀρρήτως φρικαλέα.

Ἄρης τὸ σῦμπαν πυρπολεῖ,
καὶ κρᾶνος ἀκτινοβολεῖ
καὶ περικεφαλαία.

Οἱ τῆς Εἰρήνης τράγοι:
βελάζουν τραγικῶς:
πόλεμος ἐξεργάγη
πανευρωπαϊκός.

Ὡλινάτος ὁ χασάπηγι!..
ἐν τούτῳ τῆς ἀγάπης
τῆ διαθεῖται Σταθίω
βόγγιοι, λυγμοὶ, φρονάρις,
καὶ τὸν σαρανταδύο
βρυχῶνται κανονάρις.

Αἵματα μόνο βλέπεις ὅπου καὶ νὰ στραφῆς,
τὰ σῦμπαντα συνέχει: τρόμος καταστροφῆς,
καὶ φεθγούν τρομασμένα τάσπρα περιστεράκια
κι' ἔρχονται τὰ κοράκια.

Ὡ τῆς φρίκης τὸν κρωγμῶν,
ὡ τῆς φρίκης τὸν λυγμῶν
καὶ τὸν τόσον στεναγμῶν.

Χαίρε, κόρη λευκοφόρα,
νέος Ἄρης ἦλθε τώρα
νέους θρήνους ἐκκολάπτων.

Ὡ τῆς αἱματοχυσίας!
ὡ τῆς ἀνθρωποθυσίας!
ὡ δεινῶν ἀπεριγράπτων.

Ἦχει τρόμπια ταρταρεῖα
κι' ἀπειροσ πληθὺς δαυμόνων
γύνεται καὶ τὸν ἀγρία
στὴν κοιλιά τῶν κλαυθμῶνων.

Ἄρης ἦλθε, Περικλέτο,
μὲ διαβολικὸ μπαλέτο.
Ἄρης, ποῦ σαλαβεὶ φρένας,
κι' ἐνφὸς οὐ τοιλιπουρδᾶς
ἐγὼ βλέπω μαινομένας
τῆς Εὐρώπης τὰς ὁρδᾶς.

Μὰ τῆναι τοῦτο τὸ κακό, μὰ τῆναι τοῦτ' ἡ πάλη,
ποῦ μᾶς εὐρήξει πάλι;
Αὐτὸ, ποῦ δὲν θὰ πιστεύεις ποῖτὲ καὶ ὀδνεῖρό σου,
τώρα, καυμένη Περικλῆ, τὸ βλέπεις ὅσταν καιρὸ σου.

Ἄρης λυσσὰ θεοστυγῆς,
καὶ βλέπει πᾶντι ἀπάνω

μή σὲ ξεπλώσῃ κατὰ γῆς
κανέν' ἀεροπλάνο.

Ὁβίδες ἀπὸ χαμηλά,
ὀδοῦζια κι' ἀπὸ ψηλά,
καὶ τρέμα κι' ἀερόστατα καὶ πηδαιλοχούμενα,
μὴ γίνῃς ἀμορφὸς σωρὸς εἰς τὰ καλὰ καθούμενα.

* Ἀρῆς ἀνόσιος βροντᾷ... τὸ τοῦτου φοβερώτερον;
κῦταφε θέαμ' ἀπαχθὸς σιδηροφράκτου φάσματος...
οὐδὲν αἰμοχαρτέστερον, οὐδὲν αἰμοδορώτερον
τοῦ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ καὶ κατ' εἰκόνα πλάσματος.

Ποτὰ τοιοῦτον θέαμα δὲν εἶδαν κι' οἱ προπάτορες
καὶ μήτε τῶν σαράντα θρῶδ' ἀκούσαν ὀβίδες,
ῥβρίζονται Καγκελάριοι, ῥβρίζονται κι' Ἀυτοκράτορες,
καὶ γράφουνε διατρίβαις μὲς ὅστις ἐφημερίδες.

* Ἐγίνε κοιλὰς αἰμάτων
ὁ πλανήτης μας, τρελλέ...
Στέμματα κατὰ Στεμμάτων
καὶ κατὰ φυλῶν φυλαί.

* Ἐπλημμύρησαν τὴν πλάσιν παντὸς εἴδους ἀνομίας,
κατσεταίρευσε τὸ νᾶμα μῆδ' αἰμογεστάτης κρήνης,
κι' ἐπὶ ποταμοῦς αἰμάτων κατηφείς Ἱερεμαί
ἐκλαυσαν ἐν τῷ μνησθῆναι τῆς πολυταβοῦς Εἰρήνης.

* Ἐκλαυσαν ἐν τῷ μνησθῆναι τῶν πολλῶν καὶ σωτηρίων
τῆς Εὐρώπης Συνεδρίων.

* Ἐκλαυσαν ἐν τῷ μνησθῆναι παιδιῶν Ἀγαθαγγέλιον,
ποῦ ῥροφήτευσαν τὸ μέλλον,
κι' εἶπαν οἰστηλατημένοι πῶς ὁ Ἄνατολὴ καὶ Δύσι
δὲν θὰ ῥῆξ' Εἰρήνης χάρι,
ἂν προτοῦ δὲν κολυμπήσῃ
μῆσα ὁ αἶμα τὸ μοσχαίρι.

Π. — Ἄλλὰ γιὰ τίς μου... ὁτῶν ἐθνῶν τὴν φοιτικὴ μανία

εἶσαι καὶ σὺ μὲ τὴν Ἀντάντ' μὲ τὴν Γερμανία;

Φ. — Κι' ἐγὼ τὴρῶ πρὸς τὸ παρὸν ἄκραν οὐδατέρεττα
κι' ὁ νοῦς μου μὲ τὰς σκέψεις τοῦ νυχθημερῶν κούρτζεται,
καὶ μ' ἔνα σπαταρμὸν ψυχῆς θρηγῶ τὴν ἀνθρωπότητα,
ποῦ θέλει ν' ἀλληλοκτονῇ καὶ ν' ἀλληλοσπαράζεται.

* Σκέπτομαι πόσοι γάνονται τοῦ μέλλοντος σωτῆρες,
σκέπτομαι πόσον χάνεται ζωὴς ἀκίμωι σφῆγγος,
τί σπῆγτι μένον ὀρφανά, πόσαις ρημάζουν χήραις,
καὶ τὸ ξηρὸν σαρκίον μου τὸ διατρέχει ῥῆγος.

•••••
* Ἴνα τί κι' οἱ δύο φωνάζουν
καὶ περίλυποι στενάξουν.

Π. — Ἴνα τί θρηγούντων πλῆθος πέρνει κάμπους καὶ
Ἴνα τί φρούττων ἔθνη κι' ὀλοι μελετοῦν καινά; [βουναί;
Ἴνα τί μουγκρίζουν ταῖροι κι' ἔντρομα τάρνια βελάζουν;
Ἴνα τί καὶ χάρται τὴρα γεωγραφικῶν ἀλλάζουν;

Φ. — Ἴνα τί παλῆγας συνθήκαις, Περικληγῆ κρεμανταλά,
βάζωντάς τῆς ὅτ' ἔμπελι
τῆς κρεμοῦν' ψηλά ῥψηλά
γιὰ νὰ μὴν τῆς φᾶν οἱ φύλλοι;

* Ἴνα τί τὸ φέσι πάλι
τὸ σχοινί παρατεντόναι,
καὶ μὰς δίνει ὅτ' ἀπαφάλι
καὶ τὸ Γένος ἐξοντόναι;

* Ἴνα τί μὰς ἀπειλεῖ μὲ τὸ Γκαίμπαν, τὸ Μπρεσλάου,
κι' ἄλλοι φίλοι σιωποῦν
κι' ἄγρυπνοι καιροσκοποῦν,
καὶ πηγαίνουν λάου λάου;

* Ἴνα τί καὶ τὸ μαντρί μας τὸ κροφυκοττάξουν λόκοι,
κι' ἄλλοι λένα: Θεὸς ἄχαρτέστη
καὶ τῆ δέλια τῆ Συνθήκη;
παθῆναι ὅτ' οὐκουρέστι;

Π. — Ἴνα τί κι' ὁ Ταλαάτ, ἔπος λέγει μία φήμη,
ῥῆγες μῆσα ὅτῃ Βλαχγία ν' ἀνταμώσῃ τὸν Ζαήμη,
καὶ ἔανᾶγινε κευθέντα δυνατὴ γιὰ τὰ νησιὰ
μὲς ὅτῃν κρομογαλασιὰ,
καὶ μ' ἐκείνη τὴν κευθέντα καθὼς ἔβρισε, ἀδελφὸ μου,
Παρότης διεγύθη μὲς ὅτ' ἀπένθος τοῦ πολέμου;

* Ἴνα τί γιὰ συζητήσεις ὁ Ζαήμης ἀποστάλη;
Ἴνα τί δὲν πῆγαν ἄλλοι
ὀμνηγτικοὶ καὶ ἄλλοι;

* Ἴνα τί τὸν Ἀποκράτην περιέριψε σὸν χαῖοι
τὸν ἐκτόταξαν, κανάτ' ἰνα,
κι' ἔφαγε καὶ ὅτῃ Συνάγεια
μὲ τὸν Κάρολο μαζί;

Φ. — Ἴνα τί κι' ἡ Ρουμανία
βλέπει ὅτῃν Τρανσυλβανία,
κι' ἄλλοι μὲ τὸν Ἰωνέσκο
κοπανοῦν ἀέρα φρέσκο;

* Ἴνα τί τὸ Μακαρόνι,
ποῦ κατακραυγῆν ἠπέστη,
καὶ λένα πῶς σκαρῶνει
καὶ φερμαίει τὸ Τριέστι;

* Ἴνα τί κι' ὁ Βανίσελος κάνει δι' ἀφόγο γλώσσης
μῆσα ὅτῃ Βουλγῆ θηλώσει;
Ἴνα τί καὶ τοῦτος στέκει
ἐν ἀναμονῇ, ζευζέκη;

* Ἴνα τί κι' ἐγὼ, ποῦ βλέπει πῶς δὲν εἶμαι ὅτ' ἀσωστά μου,
χάσκο παρὰ θιν' ὀδός,
κι' ἔνας ὀκκίνος γυαλός
ἐξαπλόνεται ἔμπροστά μου;

Π. — Ἴνα τί κι' ἐγὼ μὲ τούτῃ τὴν ἀγρία μαπαδάλα
χαιρετὸ τὴν ἀφίξι σου καὶ σὲ δέρνω, παπαδέλα;